

від 23 серпня 2023 р. № 784-р. URL: <https://bukoda.gov.ua/storage/app/uploads/public/64f9ca6f0/64f9ca6f0fb12735757195.pdf>

9. Про основні засади житлової політики: Закон України від 13 січня 2026 р. № 4751-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4751-20#Text>

10. Рушак Н. На Буковині понад 350 людей подали заявки, щоб отримати житлові ваучери на 2 млн грн – хто має на це право. 2026. 30 березня. URL: <https://surl.li/abiwj>

11. У Чернівцях шукають нового підрядника для будівництва житла для вимушених переселенців. *Шпальта*. 2025. 5 грудня. URL: <https://surl.lu/cnnvot>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-613-6-9>

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМИ НА ВИПАДОК СМЕРТІ ПІД ЧАС ВОЄННИХ ДІЙ В УКРАЇНІ

Долинська Марія Степанівна

*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри господарсько-правових дисциплін,
Львівський державний університет внутрішніх справ
м. Львів, Україна*

Війна в Україні привела до загибелі як захисників та захисниць держави, так і цивільного населення; знищення майна, в першу чергу житла; значного збільшення кількості постраждалих та переселенців, зокрема незахищених верств населення (дітей, осіб похилого віку та осіб з інвалідністю внаслідок війни).

Одним із способів захисту цивільних прав громадян на випадок смерті є складення заповіту. Заповіт – це односторонній правочин, який повинен бути укладений у письмовій формі із зазначенням місця та часу його посвідчення, підписаний особисто заповідачем і посвідчений нотаріусом або іншими службовими особами, уповноваженими на це [1, с. 11].

Згідно частини другої статті 1247 Цивільного кодексу України 2003 року [2], заповіт має бути посвідчений нотаріусом або іншими посадовими, службовими особами, визначеними у статтях 1251–1252 вказаного Кодексу. Стосовно теми дослідження вважаємо виокремити статтю 1248 «Посвідчення заповіту нотаріусом», статтю 1251

«Посвідчення заповіту посадовою особою органу місцевого самоврядування», а також статтю 1252 «Посвідчення заповіту іншою посадовою, службовою особою».

Аналізуючи норми закону України «Про нотаріат» 1993 року [3] органами і особами, які посвідчують заповіти, а також прирівняні до нотаріальних заповіти є: державні та приватні нотаріуси, посадові особи органів місцевого самоврядування сільських населених пунктів; консульські установи України, а у випадках, передбачених чинним законодавством, – на дипломатичні представництва України; особи, вказані у статті 40 Закону України «Про нотаріат», уповноважені на посвідчення заповітів прирівняних до нотаріальних. Тобто Нотаріальний законодавчий акт, на відміну від Цивільного кодексу України, надає право посвідчувати заповіти також посадовим особам консульських установ та дипломатичних представництв.

Наголошуємо, що умови заповіту мають бути такими, що не суперечать закону або моральним засадам суспільства, але водночас вони мають захищати права спадкоємців [4, с. 19], зокрема осіб які мають право на обов'язкову частку у спадщині незалежно від заповітного розпорядження заповідача (спадкодавця).

На думку Є.І. Фурси, право на обов'язкову частку – це є перерозподіл спадщини державою з урахуванням інтересів найбільш незахищених верств громадян в разі не зазначення їх в заповіті або порушення їхніх прав за змістом заповіту [5, с. 75].

Право на обов'язкову частку в спадщині мають лише особи, визначені в частині першій статті 1241 Цивільного кодексу України [2]. Законодавець виокремлює три категорії осіб, які мають право на обов'язкову частку у спадщині: 1) малолітні, неповнолітні, повнолітні непрацездатні діти спадкодавця (в тому числі усиновлених); 2) непрацездатні вдова (вдівець); непрацездатні батьки, які успадковують незалежно від змісту заповіту половину частки, яка належала би кожному з них у разі спадкування за законом. Наголошуємо, що вказаний перелік не підлягає розширеному тлумаченню, тобто є вичерпним [6, с. 318].

При цьому, право на обов'язкову частку у спадщині не залежить від згоди інших спадкоємців, волі спадкодавця та не пов'язане зі спільним проживанням спадкодавця й осіб, які мають право на обов'язкову частку. Право на обов'язкову частку у спадщині має особистий характер та не може переходити в порядку спадкової трансмісії. Наголошуємо, що неповнолітня особа зберігає за собою право на обов'язкову частку, навіть при набутті повної цивільної дієздатності, тобто у разі реєстрації такою особою шлюбу до досягнення повноліття, праці за трудовим договором при досягненні

шістнадцяти років, запису такої неповнолітньої особи матір'ю або батьком дитини [7, с. 240].

З метою захисту прав та законних інтересів всіх верст населення України прийнято постанову Кабінету Міністрів України № 209 «Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану» від 06.03.2022 року [8]. Актом, серед іншого, розширено перелік суб'єктів, що уповноважені на посвідчення заповітів та довіреностей, прирівняних до нотаріально посвідчених, в умовах воєнного стану. А саме: «в умовах воєнного стану заповіти військовослужбовців Збройних Сил, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також працівників правоохоронних (спеціальних) органів, органів цивільного захисту, які залучаються до здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії іноземної держави, можуть посвідчуватися командиром (начальником) цих формувань (органів) або іншою уповноваженою таким командиром (начальником) особою з подальшим надсиланням таких заповітів через Генеральний штаб Збройних Сил, Міністерство оборони, відповідний правоохоронний (спеціальний) або інший орган до Міністерства юстиції або його територіального органу для забезпечення їх реєстрації нотаріусами в Спадковому реєстрі» [8].

Має рацію О. Кухарев [9], що вищевказаною постановою Кабінету Міністрів України № 209 розширено переліку осіб, що наділені правом посвідчувати прирівняні до нотаріальних заповіти, в умовах воєнного стану.

Постановою Кабінету Міністрів № 480 від 19.04.2022 року «Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо діяльності нотаріусів та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану» [10], розширено перелік суб'єктів, уповноважених на посвідчення заповітів. Надано право начальнику табору (установи, де створено дільницю) для військовополонених посвідчувати заповіти військовополонених; зобов'язано осіб, уповноважених на посвідчення заповітів, укладати їх згідно з вимогами Порядку посвідчення заповітів і довіреностей, що прирівнюються до нотаріально посвідчених. Однак, відповідні зміни щодо розширення видів нових суб'єктів, не було внесено до вказаного Порядку [11, с. 169].

Варто зауважити, що з метою допомоги у складанні прирівняних до нотаріальних заповітів під час воєнного стану в державі автором дослідження розроблено два довідники: Порядок посвідчення заповітів і довіреностей, що прирівнюються до нотаріально посвідчених, а також

Порядок посвідчення заповітів, прирівняних до нотаріально посвідчених [12; 13]. З ними можна ознайомитися на сайті Львівського державного університету внутрішніх справ.

Таким чином, державні та приватні нотаріуси вправі оформлювати спадщину та видавати свідоцтва про право на спадщину на підставі заповітів, які посвідчено під час воєнного стану в Україні новими квазінотаріальними органами, на підставі вищевказаних постанов Кабінету Міністрів України.

Закон України № 3515-IX від 09.12.2023 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо призначення і виплати одноразової грошової допомоги», що набрав чинність 29 березня 2024 року передбачає зміни щодо правого регулювання одноразової грошової допомоги [14]. Зокрема, вказаним актом передбачено зміни до Кодексу цивільного захисту України, Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», Закону України «Про національну поліцію», Закону України «Про одноразову грошову допомогу за шкоду життю та здоров'ю, завдану працівникам об'єктів критичної інфраструктури, державним службовцям, посадовим особам місцевого самоврядування внаслідок військової агресії Російської Федерації проти України». Закон надав право військовим, поліцейським, особам рядового і начальницького складу служби цивільного захисту та працівникам критичної інфраструктури складати особисте розпорядження на випадок загибелі одноразової грошової допомоги у разі загибелі, визначаючи отримувача та частку виплати.

Особисте розпорядження щодо долі одноразової грошової допомоги у разі загибелі, як і заповіт є одностороннім правочином. На відміну від заповіту, особисте розпорядження на випадок своєї загибелі (смерті) у разі загибелі укладається визначеним законодавством колом осіб та лише на конкретно визначене майно – одноразову грошову допомогу з визначенням розміром часток у відсотках.

Суб'єктами, у повноваженими на складення особистого розпорядження на одноразову грошову допомогу у випадку загибелі є: військовослужбовці, особи рядового і начальницького складу служби цивільного захисту, поліцейські, працівники об'єктів критичної інфраструктури, держслужбовці та посадові особи місцевого самоврядування можуть письмово визначити, хто отримає одноразову грошову допомогу у разі їх загибелі.

У випадку, якщо особисте розпорядження на одноразову грошову допомогу не складено, допомога розподіляється рівними частками між близькими родичами (батьки, діти, вдова/вдівець, утриманці).

За наявності розпорядження, право на частку на одноразову грошову допомогу у разі загибелі мають непрацездатні діти, вдова/вдівець та батьки загиблого. Тобто держава гарантує право обов'язковим спадкоємцям загиблої особи (перелік яких встановлено при умові спадкування за заповітом – стаття 1241 Цивільного кодексу України) право на отримання частини одноразової грошової допомоги.

Література:

1. Долинська Марія. Актуальні питання посвідчення заповітів в Україні. *Життя і право*. 2004. № 4. С. 11-16.

2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

3. Про нотаріат: Закон України від 02.09.1993 р. № 3425-ХП. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3425-12>

4. Долинська М.С. Спадкування в Україні. *Довідник нотаріуса*. К. : *Істина*. 2007. № 5. 96 с.

5. Фурса С.Я. , Фурса Є. І. Спадкове право. Теорія та практика : навчальний посібник. К. : Атіка, 2002. 496 с.

6. Долинська М. С. Захист спадкових прав дітей в умовах воєнного стану в Україні в нотаріальному порядку. *Захист прав дитини в умовах воєнного стану* : колективна монографія. Львів – Торунь : Liha-Pres, 2025. С. 298–326.

7. Долинська М. С. Особливості видачі нотаріусами свідоцтв про право на спадщину за заповітом. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2012. Вип. 56. С. 237–243.

8. Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану: постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2022 року № 209. *Урядовий кур'єр* від 06.03.2022. № 49.

9. Кухарев Олександр. Проблеми здійснення спадкових прав в умовах воєнного стану. 7 жовтня 2022 року. URL: <https://sud.ua/uk/news/blog/251193-problemi-zdiysnennya-spadkovikh-prav-v-umovakh-voennogo-stanu>

10. Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо діяльності нотаріусів та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану : постанова Кабінету Міністрів України від 19.04.2022 року № 480. *Урядовий кур'єр* від 27.04.2022. № 96.

11. Долинська М. Заповіт як підстава спадкування під час воєнного стану в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2023. № 78. Частина 1. С. 166–171. С. 168–169. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.78.1.26>

12. Долинська М. С. Порядок посвідчення довіреностей та заповітів, прирівняних до нотаріально посвідчених: довідник. Львів : Растр-7. 2023. 184 с.

13. Долинська М. С. Порядок посвідчення заповітів, прирівняних до нотаріально посвідчених : довідник. Львів : Галицька видавнича спілка. 2024. 48 с.

14. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо призначення і виплати одноразової грошової допомоги: Закон України від 09.12.2023 року № 3515-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3515-20#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-613-6-10>

СВОБОДА СЛОВА В УМОВАХ ВОЄННИХ ВИКЛИКІВ

Козинець Олена Гаврилівна

кандидат історичних наук, доцент,

завідувачка кафедри правоохоронної діяльності

та загальноправових дисциплін

Національний університет «Чернігівська політехніка»

м. Чернігів, Україна

В незалежній Україні становлення і розвиток прав людини відбувалося дуже тернистим шляхом, але в переважній більшості держава намагалася виконувати зобов'язання, які взяла на себе відповідно до статті 3 Конституції України, а саме: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави» [1].

А також відповідно до статті 34 Конституції України: «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір.

Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського